Am lăsat în urma mea, o umbră (I)

On Ianuarie 09, 2013

Respectă condiția esențială a inițiativei tale de a-ți grăbi transformarea, astfel încât să rezonezi mai ușor cu întregul spectru al leadershipului.

Mă simțeam cumva învingător, în sfârșit liber și capabil să fac orice. Îmi oferisem posibilitatea unei autoevaluări, printr-o retrospectivă a propriilor dezamăgiri și căutări. O despărțire tacită de trecut, sănătoasă și completă ca un lucru indispensabil în existența mea. Ceva îmi dădea de înțeles că mai aveam de făcut doar un singur pas spre direcția definitivei schimbări pe care o întrezăream la orizont.

O aspră convenție cu mine însumi. Trebuia să înfrunt acel foc mistuitor care ardea fără încetare în mine ori de câte ori încercam să inițiez ceva. Şi cum altfel se stinge focul, decât cu îndrăzneală? Îmi impuneam o ultimă încercare, apoi, dacă dădeam greș, urma să-mi schimb traseul, definitiv și irevocabil ca o lege dură a vieții, respectată cu sfințenie. Şi să caut altceva, o forță de atracție, nu de respingere.

O înnoire imperativă, spre care năzuiam de ceva vreme. Ideile, imaginile stăruitoare, scenariile pe baza combinării și transformării trăsăturilor mele definitorii, nu încetau să mă obsedeze. Mă simțeam în pielea unui magician, păzitorul unei ciudate creații artificiale, care nu vrea să impună nimănui propriile sale viziuni și care opune o dârză rezistență tuturor celor ce vor să-i impună anumite constrângeri.

Înaripat de un suflu înnoitor și de elanul specific unui nou început, mă dăruiam în totalitate, grijuliu, cerințelor mele interioare. Forma elaborată a proiecției eu-lui care spune " *Da* " schimbării. Eram apărătorul înfocat al aspirațiilor mele spre a deveni altcineva, spre consolidarea unei individualități impusă pregnant de propria-mi examinare și apreciere.

Eram tot mai aproape de o "aterizare" dură. Trăiam iluzia unei realități autoimpuse.

Leadership: Poți să-ți evidențiezi în mod diferit subtilitatea trăirilor sufletești, chiar dacă ești constrâns să-ți suporți acele trăsături ale personalității pe care nu vrei să le arăți lumii?

Fără șovăială, mă lăsam purtat de pașii unei alchimii interioare, pe care mizam, tacit, cu toată ființa. Animat de același spirit de sacrificiu și de aceeași uriașă voință cu care Orfeu, fiul regelui trac Oeagrus, a coborât în infern pentru a-și regăsi nimfa mult iubită. Dar, la fel ca și Orfeu, frământat de temeri cum eram, nu reușeam să respect condiția esențială a inițiativei mele de a-mi grăbi transformarea: *acceptarea.*

Îmi escortam dorințele și idealurile departe, spre locul știut numai de mine, spre locul în care de fapt nu eram sigur că vreau să ajung, spre locul în care, printr-un mic spațiu între cele două coloane ale transformării " *a fi* " și " *a deveni* ", se putea distinge vulnerabilitatea, îndoiala și teama. Trei componente susținute de realitatea altora, trei goluri înscrise în propria mea poartă, în partida covârșitoare cu viața.

Alergam în direcția "umbrei" pe care o întrezăream la orizont. Spre partea neînțeleasă din mine, exponentul unei atitutini contradictorii, de nesiguranță, care reclama o uniformitate monotonă. Capitulam inconștient în fața necunoscutului.

Nu-mi dădea seama ce se întâmplă cu mine, cu sufletul și mintea mea, cu experiențele mele, cu tot ceea ce mă compunea în raport cu tot ceea ce mă înconjura. Ca și cum o forță nemaivăzută mă înălțase la o nebănuită acuitate a simțurilor. Şi, tot aceeași forță, mă doborâse apoi, într-o epuizare totală.

Totul părea să se amestece într-un perpetuum mobile al identității, al aducerii aminte, al trecerii timpului și al redevenirii. Traversam pârtia abruptă a alternativei: acceptarea sau respingerea. Era o mare încercare pentru cineva devenit sclavul unei stări pe axa timpului, în raport cu singurele două repere: prezentul și trecutul.

Ceea ce sunt a luat definitiv locul celui ce am fost?

Leadership: Te arăți deschis schimbării sau continui să te ascunzi în umbra celui ce ai fost din perspectiva realizării de sine care suferă anumită imperfecțiuni?

Năzuiești la o înnoire totală? Mai ai de făcut un singur pas spre direcția unei schimbări definitive? Implică acest pas o acceptare sau o renunțare? Te dăruiești în totalitate cerințelor tale interioare? Trăiești iluzia unei realități autoimpuse? Îți escortezi dorințele și idealurile departe, spre locul în care nu ești sigur că vrei să ajungi?

Îmi amintesc ce spunea la un moment expertul în materie de leadership, John Maxwell: " *Spre încântarea mea, am descoperit că un lider poate fi construit.* " Dau dreptate acestei păreri.

Însă tot acest proces de construcție a liderului, care poate fi oricând pus în funcțiune, partea importantă a realizării de sine în prezent sau viitor, poate fi urmărit pe două planuri: acceptarea sau renunțarea. Dorința de cucerire a unor frontiere noi sau capitularea în fața necunoscutului.

Singura imperfecțiune pe care o poate avea realizarea de sine este reprezentată de contrastul dintre modul de a te privi în contextul unei renunțări la idealurile în care crezi și realitatea pe care ți-o impui ca limită a unei oscilații slab amortizate între ceea ce ți se întâmplă și ceea ce știi că nu poți schimba la tine.

Umbra simbolizează starea omului de a fi în raport cu actul percepției realității autoimpuse din perspectiva elanului specific unui nou început de ciclu pentru relația dintre imaginea neclară a propriei identități, când îți uiți rădăcinile și continuitatea, și capitularea în fața necunoscutului în ceea ce privește transformarea care te poate îndruma spre împlinire.

Am lăsat în urma mea, o umbră aduce în prim plan îndepărtărea rezistenței la transformare și redeschiderea unei căi luminoase, de real interes al vieții. Fii pregătit să decizi momentul despărțirii de trecut, de cel care ai fost, aducând o contribuție majoră la identificarea și valorificarea potențialului de a te transforma într-o variantă a ta mai bună.

Decizia de a te schimba îți aparține în totalitate. Dacă vrei să faci din tine un lider trebuie să te bazezi pe analiza potențialului tău, pe acceptarea neimpusă de a urma un trend ascendent în concordanță cu personalitatea și capacitatea ta de transformare - acceptarea renunțării la trecut, și ancorarea ta în prezent și viitor.

Source: https://neculaifantanaru.com/am-lasat-in-urma-mea-o-umbra.html